

вулсий. Без да си обясни защо адютантът изпитваше към тоя нещастник само съжаление . . . . Как поне веднаж тоя селяк не каза нещо затрогващо и мило от своя живот! А може би и той оставаше без подкрепа съпруга и малки деца... Неговото мощно гърло цепеше окълните върхове и ечеше като зловещо ехо. Колко юнашки треба да е ревал тоя здравенак: „ура“.

Вече съвсем се развидили. Надалеко градския часовник удари седем. Утрото беше мрачно и студено. По небето се мъкнеха бавно и тежко мътни облаци. Съвсем наредко пръскаше по лицето, или ржкава капчица джд. Току що адютанта се питаше защо се бавят още другите лица и некой каза: „ето ги, идат“. Той се обррна и виде по завоя на височината военния прокурор. Току зад него се показаха свещеника и лекаря.

Лицата на всинца се промениха и настана едно мълчливо лутане насам и нататък. Прокурора спокойно и с твърди крачки се приближи напред. Наверно той много пъти бе вземал участие в такива екзекуции. Той се спре като закован, тжкмо срещу осждения, и неколко минути като да съобразяваше нещо. Наверно осждения го забелеза, защото се надигна и още по-силно застана: „а а а ах . . . . о о о ох“.

—Господин прокуроре ще има ли милост за мене? скръсти ржце на корема осждения.

—Не, ти не заслужаваш милост! отсече твърдо военния прокурор.

Изведнжж осжденият стана съвсем друг. Лицето му доби израз на злоба. Като че това не беше предишния окаяник. Дали защото до тогава той се бе надевал некому за милост?

—Защо да не заслужавам милост? Зер, малко виновници има още . . . Хем все големци . . .

Но военния прокурор види се беше навикнал на такива възражения. Той веднага даде знак и некой зад него му поднесе папка с книжа. С твърд и спокоен глас той зачете написаната на пишуца машина присжда. Внушително строга беше в тоя момент неговата висока и сякаш изникнала от земята фигура. Като да вършеше той сега некакъв свещен обред.

Историята на тая присжда беше много кратка и дори характерна. Осждения получил писмо от кждци—че още не били изплатили негови реквизирани храни. Макар и да бил заможен селянин, нему тжй докривело от това писмо. . . Той почнал да подбужда войниците да не изпжлняват заповеди. И, за нещастие, причинил смущение в ротата.